

da Sagen for første Gang var til Forhandling, og dernede havde opnaaet 6 Stemmer, altsaa ingenlunde alle Højres Stemmer. Der gjordes nu det andet Aar, vi havde Grundlovsændringen til Behandling, rent Bord her oppe. Højre, der havde stillet dette Forslag, kunde ikke gennemføre det, men fik det forkastet, idet det frikonservative Parti ikke deltog med Højre i dette Krav. Derefter blev hele Forslaget forkastet ved tredje Behandling, idet det andet konservative Parti, de Frikonservative, nu stemte imod sammen med Højre med den Motivering, at man gik overhovedet ikke ind paa nogen Grundlovsforandring, der jo maatte medføre en Landstingsopløsning, før man kendte Regeringens Stilling til de kongevalgtes Opløselighed. I den tredje Samling hvilede Sagen. I den fjerde Samling kom Forslaget igen til at foreligge, idet Ministeriet Neergaard, langmodig maa man sige, paa ny fremsatte det her i Tinget. I Maj Maaned afgav Udvalget en Beretning, hvori det kun meddeltes, at man havde svaret Konseilspræsidenten, at Tilslutning til Forslaget ikke kunde ventes, og med denne Beretning afsluttedes saa første Afdeling af Arbejdet for en Grundlovsændring, med denne Beretning faldt Jerntæppet for dette Afsnit. I tre Samlinger fordelt over 4 Aar havde Landstinget staaet overfor et Forslag om Ændringer i Grundloven, der fra alle Sider erkendtes som nødvendige og ønskelige, og gennem 4 Aar havde Flertallet forhindret Gennemførelsen deraf ved at stille Krav om at paahæfte det en gennemgribende Grundlovsændring, nemlig Indførelse af Forholdstalsvalgmaaden. Men naturligvis kan man ikke i 4 Aar dæmme op for en Sag og saa vente siden hen at finde den uforandret, vente at træffe den der, hvor man sidst slog Bommen ned for den. Jeg skal nu ikke i Enkelthederne videre komme ind paa, hvad der fulgte efter i de følgende 3 Aar, men kun erindre om, at i næstforrige Samling fremsatte den nuværende højtærede Regering et Forslag, der Aaret før i Folketinget havde kæmpet sig igennem en Række Forslag om en samlet Grundlovsrevision, et Forslag om Landstinget valgt ved indirekte Valg af Folketingsvalgerne, subsidiært valgt af de kommunale Raad, et andet Forslag om Etkam-

mersystem o. s. v. Forslaget havde kæmpet sig igennem disse og blev saa næste Aar fremsat her i Tinget af den højtærede nuværende Regering; det var altsaa et Forslag, der holdt sig til Folketingets Omdannelse, til Folketingets Bygning paa et større og bredere Grundlag, men uden at medtage noget om Landstingets Sammensætning. Der var ganske vist en ganske lille Ændring, som af den højtærede Regering var føjet til det af Folketinget vedtagne Forslag, og som angik Landstinget. Det var nemlig en Bestemmelse, som vilde gøre det muligt for Kvinder, naar disse havde faaet Valgret og Valgbarhed og derefter var blevet valgt til Medlemmer af Folketinget, senere at kunne opnaa Udnævnelse som kongevalgte Medlemmer af dette Ting. Men i øvrigt var Forslaget altsaa uforandret. Vi fik det herop langt ud paa Samlingen, nemlig i Begyndelsen af Marts Maaned, og da man var optaget af Arbejdet for Finansbalancen, var der i og for sig ikke meget at sige til, at man heroppe regnede et videregaaende Arbejde for Sagen i denne Samling for unyttigt. Men som det vil mindes, Presset for at komme til en Forhandling om en samlet Grundlovsrevision blev stærkere og stærkere. Neppes var jo denne Erklæring afgivet heroppe af Højres ærede Ordfører, før en Interpellation blev indbragt i Folketinget. Regeringen blev spurgt, om den nu ikke vilde fremsætte Forslag til en samlet Grundlovsrevision, da det havde vist sig, at „det første Tempo“ havde været umuligt at gennemføre. Haand i Haand hermed fremkom ogsaa i Dele af Højre og dets Presse det samme Krav om en samlet Revision, der ogsaa tog Landstinget med. I den næste Samling — det vil sige den nu sidst forløbne — kom Forslaget til os fra Samlingens Begyndelse. Atter stod Tinget foran den aabne Dør, og der havde været Varsler nok om, at vilde man købe den belejlige Tid, maatte Afgørelsen træffes snart og træffes snarest. Og den allerførste Modtagelse var jo i Virkeligheden ogsaa god. Højres ærede Ordfører (Piper) afgav paa sit Partis Vegne en ganske kort og derfor særlig koncentreret Erklæring, der fylder faa Linier i Tidenden, og hvori han udtalte, at man nu havde grundet Haab om at kunne